

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R. R.**, bytom P. X., B., zastúpený JUDr. D. R., advokátom, K. X., B., proti žalovanému: **M. Š.**, N.S.T., Š., zastúpenému JUDr. L. K., advokátom, N.S.T., Š., **o zaplatenie 1.568.291,50 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 24Cb 123/1999, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6. Obo/100/2007-363 zo dňa 4. 10. 2007, právoplatného dňa 7. 12. 2007, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok odvolacieho súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 24 Cb 123/1999-332 zo dňa 12. 9. 2006, vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.568.291,50 Sk s 19% ročným úrokom z omeškania zo sumy 588.317,90 Sk od 21. 12. 1997 do zaplatenia, zo sumy 176.682,10 Sk od 21. 1. 1998 do zaplatenia, zo sumy 223.824,-- Sk od 21. 2. 1998 do zaplatenia, zo sumy 140.000,-- Sk od 21. 4. 1998 do zaplatenia, zo sumy 155.000,-- Sk od 21. 5. 1998 do zaplatenia, zo sumy 134.733,70 Sk od 21. 6.. 1998 do zaplatenia a zo sumy 149.733,80 Sk od 21. 7. 1998 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že k ich náhrade zaviazal neúspešného žalovaného v sume 232.436,-- Sk voči plne úspešnému žalobcovi.

Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že zodpovednosť za porušenie záväzku zabezpečeného zmluvnou pokutou má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť ani ak by bolo preukázané, že porušenie tohto záväzku spôsobila okolnosť vylučujúca zodpovednosť podľa § 374 Obchodného zákonníka. Zmluvné strany sa však od tejto koncepcie zodpovednosti za porušenie zmluvnou pokutou zabezpečeného záväzku odchyľili. V zmluve si dohodli zodpovednosť subjektívnu, vyžadujúcu zavinenie zhotoviteľa. Zmluvným stranám tomu nič nebránilo, pretože ustanovenie § 300 Obchodného zákonníka nepatrí, v zmysle § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka, medzi kogentné ustanovenia Obchodného zákonníka, od

ktorých sa nemožno odchyliť. V zmysle dohody o zmluvnej pokute, je žalovaný, ako objednávateľ, povinný preukázať zavinenie žalobcu, t. j. zhotoviteľa, za omeškanie so zhotovením diela. Žalovaný však neprodukoval jednoznačné dôkazy, ktoré by túto skutočnosť preukazovali. Nim predložené nepriame dôkazy spochybnilo vyjadrenie Ing. D. S., CSc., zo dňa 4. 8. 1997, ktoré za hlavnú príčinu deštrukcie objektov, majúcej za dôsledok omeškanie žalobcu s ukončením diela, považuje vytrvalé dažde veľkej intenzity, ktoré spôsobili zvýšenie hladiny spodnej vody, a tým pokles únosnosti podlažia. Z uvedených dôvodov súd nepovažoval žalovaným za preukázané, že mu vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, a teda, že jej započítaním žalobcom uplatnená pohľadávka zanikla. Preto vyhovel žalobe v istine, aj v časti úrokov z omeškania, s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, rozsudkom č. k. 6 Obo 100/2007-363 zo dňa 4. 10. 2007, právoplatného dňa 7. 12. 2007, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol, a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 224.061,- Sk.

Predmetom odvolacieho konania bolo zaplatenie peňažnej pohľadávky z titulu dlhu, vzniknutého nezaplatením časti poskytnutého dodávateľského úveru na financovanie časti 1. stavby na základe Zmluvy o dielo zo dňa 9. 2. 1996 č. 0391/95. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že uplatnená pohľadávka zanikla započítaním vzájomnej pohľadávky. Pohľadávka žalovaného predstavuje zmluvnú pokutu, ktorú si účastníci dohodli pre prípad omeškania zhotoviteľa s ukončením stavby v dodatku č. 8 citovanej zmluvy o dielo. Zmluvná pokuta zabezpečovala len prípad omeškania zhotoviteľa spôsobeného jeho vlastnou vinou. Odvolací súd argumentoval vykonaním dostatočného dokazovania súdom prvého stupňa ohľadne zistenia, či omeškanie žalobcu (zhotoviteľa diela) s ukončením diela bolo spôsobené jeho vlastnou vinou alebo poškodením diela zvýšením spodných vôd v mesiaci júl 1997. Dôvod na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa však vzhliadol odvolací súd v nesprávnom názore prvostupňového súdu, podľa ktorého žalovanému nevzniklo právo na zaplatenie zmluvnej pokuty, a z toho dôvodu nezanikla uplatnená pohľadávka vzájomným započítaním. Odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa pochybenie, keď z dôkazov produkovaných účastníkmi konania si vybral len odborný posudok, ktorý si dal vypracovať žalobca. Nechal pritom bez povšimnutia záznamy v stavebnom denníku stavby, stanovisko S. o vodnom stave na V. v mesiaci júl 1997 a zápisy z preberacieho konania predmetnej stavby „Č. Š.“. Odvolací súd mal za to, že zo zápisov v stavebnom denníku uvedenej stavby nevyplýva nič, čo by nasvedčovalo žalobcom tvrdenému poškodeniu stavby v mesiaci júl 1997 v dôsledku vysokej hladiny spodných vôd, resp. poškodeniu diela v dôsledku „storočnej vody“. Vyhodnotil, že zo stavebného denníka vyplýva opak, a to, že práce na stavbe prebiehali bez akéhokoľvek narušenia. Poznamenal pritom, že zhotoviteľ v tom čase ani žiadnym iným listinným dôkazom nepreukázal, že upozorňoval žalovaného na poškodenie diela v dôsledku storočnej vody, a že z toho dôvodu príde k ukončeniu prác s omeškaním. Z uvedeného vyvodil záver o žalobcovom dostaní sa do omeškania s dokončením diela jeho vlastnou vinou. Preto argumentoval, že žalovanému vzniklo právo na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle dohody obsiahnutej v dodatku č. 8 zmluvy o dielo. Pritom podotkol, že žalobca nenamietal výšku

zmluvnej pokuty. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že medzi účastníkmi došlo v čl. 8 bode 18 dodatku č. 8 zmluvy o dielo k platnému dojednaniu zmluvnej pokuty v súlade s ustanovením § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný vyúčtoval zmluvnú pokutu žalobcovi dňa 11. 11. 1997 v sume 460.000,-- Sk, dňa 2. 12. 1997 v sume 150.000,-- Sk, spolu v sume 610.000,-- Sk, pričom túto pohľadávku započítal podľa ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka podaním zo dňa 18. 12. 1997 (č. 1. 66). Ďalšiu zmluvnú pokutu vyúčtoval žalovaný žalobcovi dňa 5. 1. 1998 v sume 155.000,-- Sk, dňa 9. 2. 1998 v sume 155.000,-- Sk, dňa 4. 3. 1998 v sume 140.000,-- Sk a dňa 8. 6. 1998 v sume 155.000,-- Sk, ktoré taktiež zanikli vzájomným započítaním zo dňa 26. 1. 1998, 5. 3. 1998 a 17. 6. 1998. Žalovaný v konaní preukázal, že splátky z úveru za mesiace november a december 1997, a január, apríl až jún 1998, započítal svoje pohľadávky, čím tento dlh zanikol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil odkazom na ustanovenia § 236 ods. 1 a § 238 ods. 1 OSP a dovolacie dôvody vzhladol v ustanoveniach § 241 ods. 2 písm. b) a písm. c) OSP. V dovolaní uviedol, že prvostupňový súd dospel po dôslednom dokazovaní k správnym skutkovým zisteniam, na základe ktorých žalobe vyhovel. Vecnú správnosť jeho rozhodnutia videl v neuznaní nároku žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty a jej započítanie s pohľadávkou žalobcu. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil za nesprávne dôvodiac tým, že odvolací súd svoj zmeňujúci rozsudok odôvodnil len tým, že zo zápisov v stavenom denníku predmetnej stavby nevyplýva nič, čo by nasvedčovalo poškodeniu stavby v júli 1997 v dôsledku vysokej hladiny spodných vôd, resp. poškodenia diela v dôsledku „storočnej vody“. Prezentoval nesúhlas s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého zo stavebného denníka vyplýva opak, a to, že práce na stavbe prebiehali bez akéhokoľvek narušenia, a že zhotoviteľ v tom čase neprodukoval žiaden listinný dôkaz preukazujúci, že upozorňoval žalovaného na poškodenie diela v dôsledku storočnej vody, kvôli čomu príde k omeškaniu s ukončením prác. Oponoval, že žalobca upozorňoval žalovaného na poškodenie diela v dôsledku živeľnej udalosti, a žalovaný bol o jeho poškodení v celom rozsahu informovaný, keďže spolu s ním sa hľadali vhodné riešenia. Svoju pozornosť uprel dovolateľ aj na nesprávne uvedenie času živeľnej pohromy odvolacím súdom v jeho rozhodnutí, kde tento chybné označil za čas živeľnej pohromy mesiac júl 1997, hoci k jej výskytu prišlo v mesiaci jún 1997. Jeho zámerom bolo upozorniť týmto na mylné zameranie sa odvolacieho súdu na skúmanie iného časového obdobia. Na základe uvedeného bol, podľa dovolateľa, odvolacím súdom vyvodený mylný záver, že žalobca sa dostal do omeškania s dokončením diela vlastnou vinou, a že tým vzniklo žalovanému právo na zaplatenie zmluvnej pokuty. Označil dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za rozhodnutie vychádzajúce z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, pričom odvolací súd vychádzal zo skutkového zistenia nemajúceho v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko v konaní pred súdom prvého stupňa bolo jasne preukázané, že k omeškaniu zhotoviteľa s ukončením diela došlo z objektívnych príčin, a nie jeho vlastnou vinou. Na zdôraznenie týchto tvrdení uviedol, že dané skutočnosti vyplývajú jednak z odborného posudku vypracovaného Ing. D. S., CSc. dňa 4. 8. 1997, ktorého správne závery boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového súdu,

avšak odvolací súd ich nechal absolútne bez povšimnutia. Dal do pozornosti dovolacieho súdu i ďalšie dôkazy svedčiace o tom, že k omeškaniu zhotoviteľa s ukončením diela došlo z objektívnych príčin, a to zápisy z jednotlivých kontrolných dní č. 14, 15, 16, 17, zápis v stavebnom denníku – list č. 001031 zo dňa 25. 6.. 1997, denný úhrn atmosferických zrážok zo Slovenského hydrometeorologického ústavu v stanici 820 – Ž. (v obci susediacej s mestom Š.) zo dňa 17. 6.. 1997 a dňa 19. 6.. 1997, a napokon citovaný odborný posudok súdneho znalca Ing. D. S., CSc., ktorý dal žalobca vypracovať v dobe, keď bolo dielo ešte otvorené, t. j. nezasypané. Dovolateľ uviedol, že v dobe po živelnej pohrome, nepochybňoval túto živelnú pohromu ani žalovaný. Naopak, sám žalovaný živelnú pohromu potvrdil na pojednávaní dňa 16. 11. 2001, ale s tým, že ju neuznal ako omeškanie vis maior. Dovolateľ ďalej ozrejmil, že by bolo mylné domnievať sa, že ak bolo dielo začiatkom júna 1997 (pred živelnou pohromou) pred dokončením, že by dokončenie diela v rozsahu cca 10%, bez živelnej pohromy, malo trvať cca 300 dní, ako si uplatnil žalovaný na započítanie. Uvedenými skutočnosťami mal dovolateľ za dostatočne preukázané, že ním označené dôkazy úplne vyvracajú nesprávne tvrdenia odvolacieho súdu obsiahnuté v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku (strana štyri odsek tretí). Z týchto dôkazov je naopak zrejmé, že aj v stavebnom denníku (záznam zo dňa 25. 6.. 1997) sa spomína pokles celej trasy kanalizácie, t. j. poškodenie stavby v júni 1997. Následne prebiehali práce na odstránení poškodenia stavby v dôsledku živelnej pohromy. Taktiež spomínané záznamy z kontrolných dní (vyhotovené zástupcom žalovaného) konštatujú poškodenie stavby a nutné prerušenie prác.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné, a preto, s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP a § 243b ods. 2 veta prvá OSP, je potrebné dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Dovoláním, z dôvodov uvedených v § 237 OSP, je možné napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho formu, obsah alebo povahu predmetu konania. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád uvedených v § 237 OSP prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 OSP). V danej veci dovolací súd nezistil, že by dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vykazoval niektorú z vád uvedených § 237 OSP.

V prejednávanej veci je dovolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 1 OSP, podľa ktorého dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 OSP vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

Žalobca v dovolaní poukazuje na existenciu dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ OSP, t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

V danom prípade je daná existencia oboch dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ aj písm. c/ OSP.

Za vadu konania v zmysle uvedeného ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ OSP možno považovať aj skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 242 ods. 2 písm. b/ OSP je daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri hodnotení skutkového stavu z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval podľa § 213 ods. 3 OSP a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvého stupňa, prípadne aby dokazovanie doplnil.

Dovolací súd vyhodnotil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny z dôvodov obsiahnutých v dovolaní, čím sa stotožnil s názorom dovolateľa, že odvolací súd vychádzajúc z nesprávne zisteného skutkového stavu vydal rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci, keď zmenil odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, ako súdu prvostupňového, tak, že žalobu zamietol dôvodiac zánikom dlhu na základe započítania pohľadávky žalovaného z titulu zmluvnej pokuty, keď došiel k nesprávnejmu záveru o omeškaní žalobcu z jeho viny. Súhlasne s názorom dovolateľa má i dovolací súd za to, že žalovaný nemal právo započítať podľa § 580 Občianskeho zákonníka svoju pohľadávku proti pohľadávke žalobcu, pretože žalovanému nevznikla pohľadávka z titulu zmluvnej pokuty, keďže žalobca nebol v omeškaní vlastnou vinou. Odvolací súd na strane 4 dovolaním napadnutého rozsudku (č. l. 364) opieral svoje tvrdenia o tom, že žalobca sa dostal do omeškania s dokončením diela vlastnou vinou, o stanovisko S. o vodnom stave na V. v mesiaci júli 1997, avšak obdobie júla 1997 je už obdobím po „storočnej vode“ (tá bola v mesiaci jún 1997), z čoho je zrejmé, že odvolací súd skúmal dôkazy z iného, než pre posúdenie veci relevantného časového obdobia. V prvostupňovom konaní bolo produkované dostatočné množstvo dôkazov preukazujúcich, že k omeškaniu

zhotoviteľa (žalobcu) došlo z objektívnych príčin (v dôsledku živelnej udalosti ako vis maior), nie jeho vlastnou vinou. Bez povšimnutia dovolacieho súdu nezostala ani tá skutočnosť, že odvolací súd nerešpektoval skutkové zistenie vyplývajúce z odborného posudku vypracovaného súdnym znalcom Ing. D. S. CSc., ako relevantný dôkaz, o ktorý opieral svoje rozhodnutie prvostupňový súd. V tomto dôkazu pritom spočíva zvlášť v tom, že uvedený odborný posudok bol vypracovaný v období, keď bolo dielo ešte otvorené (nezasypané). Keďže súd prvého stupňa odborný posudok ako dôkaz akceptoval, ale odvolací súd nie, vychádzal odvolací súd pri svojom rozhodovaní z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval v zmysle § 213 ods. 3 OSP a dokazovanie zopakoval, prípadne doplnil, alebo aby si vykonaním ďalších dôkazov zadovážil dostatočný podklad pre svoje vlastné skutkové zistenia. Konanie pred odvolacím súdom je preto postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Je pravdou, že z odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (č. l. 332, str. 6. a 7) vyplýva, že prvostupňový súd vychádzal pri hodnotení dôkazov prevažne len zo záverov citovaného odborného posudku, a nevyhodnotil aj dôkazy nachádzajúce sa na č. l. 119 – Zápis č. 14 z kontrolného dňa stavby „Č. Š. 1. stavba“ konaného dňa 4. 6.. 1997 a na č. l. 121 - Zápis č. 16 z kontrolného dňa stavby „Č. Š. 1. stavba“ konaného dňa 13. 8. 1997, o ktorých sa zmieňuje dovolateľ. Nič však nebránilo odvolaciemu súdu vyhodnotiť aj uvedené dôkazy a poukázať na nedostatočné zaoberanie sa ich obsahom súdom prvého stupňa. Zo zápisu č. 14 z kontrolného dňa stavby uskutočneného dňa 4. 6.. 1997 (pred živelnou udalosťou – tzv. storočnou vodou), nachádzajúceho sa v spise na č. l. 119, vyplýva, že na diele boli rozhodujúce práce zrealizované na 90% a podľa bodu 2.1 prebiehali stavebné práce podľa harmonogramu s predpokladaným ukončením montáže čerpadiel dňa 20. 7. 1997 tak, aby dňa 31. 7. 1997 mohlo prísť k odovzdaniu diela vrátane skúšobnej prevádzky. Zápis č. 14 je vyhotovený zástupcom žalovaného p. P. B., a obsah tohto zápisu navyše odsúhlasila svojím podpisom v prezenčnej listine aj zástupkyňa žalovaného p. M.. Z bodov 1.1 a 2.1 zápisu č. 16 z kontrolného dňa stavby konaného dňa 13. 8. 1997 (po živelnej udalosti – tzv. storočnej vode), nachádzajúceho sa v spise na č. l. 121, je zrejme prerušenie prác ako dôsledok poklesu potrubia, zaviazanie sa zhotoviteľa predložiť návrh riešenia opravy, zmienka o tom, že v priebehu 34. týždňa prerokuje zhotoviteľ s objednávateľom ďalší postup realizácie, a že cenový nárast na úpravu bude cca 800.000,- Sk. Aj tento zápis je vyhotovený zástupcom žalovaného p. P. B. a taktiež odsúhlasený i zástupkyňou žalovaného p. M.. Uvedené dva zápisy predložil ako prílohu dovolania aj dovolateľ na podporu svojich tvrdení, avšak ďalšie jeho podporné dôkazy, a to konkrétne zápis z kontrolného dňa č. 15, zápis z kontrolného dňa č. 17, zápis v stavebnom denníku – list č. 001031 zo dňa 25. 6.. 1997 a denný úhrn atmosférických zrážok zo Slovenského hydrometeorologického ústavu v stanici 820 – Ž. (obec susediaca s mestom Š.) zo dňa 17. 6.. 1997 a dňa 19. 6.. 1997, netvorí dôkazný materiál ako súčasť spisového materiálu do podania dovolania. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd nevykonával v predmetnej veci žiadne nové dôkazy, rozhodol na základe identických dôkazov a preukázaných skutočností ako súd prvého stupňa, ktorými však dospel k opačným záverom. Súhlasne s názorom žalobcu prezentovanom v jeho dovolaní, i dovolací súd preto konštatuje nedostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s predloženými dôkazmi, čoho následkom bolo nesprávne právne posúdenie veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu, vzhľadom na ním nedostatočne zistený skutkový stav, k nesprávnej aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka na tento prípad, konkrétne ustanovenia § 544 Občianskeho zákonníka pojednávajúceho o zmluvnej pokute a ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka upravujúceho vzájomné započítanie pohľadávok. Nebolo preukázané právo žalovaného na započítanie pohľadávky proti pohľadávke žalobcu podľa § 580 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nepreukázal, že mu vznikol nárok na zmluvnú pokutu, a teda, že jej započítaním by zanikla pohľadávka žalobcu, nakoľko nepreukázal zavinenie žalobcu ako zhotoviteľa na jeho omeškaní so zhotovením diela.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá OSP), sa odvolací súd vysporiada s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.